

Alba (47) heeft eierstokkanker: 'Stom dat ik me niet eerder heb laten onderzoeken'

Silent Lady Killer

Jaarlijks krijgen 1300 vrouwen de diagnose eierstokkanker. Slechts 34% is vijf jaar later nog in leven. Omdat klachten pas later tijdens het ziekteproces opspelen, is de ziekte op het moment van de diagnose vaak al te ver uitgezaaid. Daarom staat het bekend als de Silent Lady Killer. Om meer aandacht te vragen, is het op 8 mei Wereld Eierstokkankerdag en start Stichting Olijf een campagne.

Alba Espinosa van de Bunt is 47 jaar als zij de diagnose eierstokkanker krijgt. Op dat moment was zij net bezig met een switch naar een baan als traumatherapeut, waar ze hard voor aan het studeren was. De diagnose zette haar leven op zijn kop, maar ze blijft positief. Door mee te doen aan de campagne van Olijf, hoopt zij dat vrouwen eerder naar de huisarts stappen.

Zwangere buik

„Op het moment van de diagnose zat ik in fase 3C van de ziekte, dan komen de meeste vrouwen er pas achter”, vertelt Alba. „Ik had eerst vage klachten, maar al snel ging mijn buik eruit zien alsof ik zeven maanden zwanger was. Door de waarnemend arts werd ik doorverwezen naar een darmkliniek, daar konden ze mij binnen vijf weken helpen. Omdat ik ook benauwd en kortademig was, wilde ik dat deze symptomen sneller geholpen werden. Echter kreeg ik van die arts het antwoord dat zij 'geen wonderpil' had daarvoor.

Toen ik de volgende dag mijn eigen huisarts belde, werd ik meteen serieus genomen. Ik werd naar het ziekenhuis gestuurd en na een CT-scan kreeg ik de diagnose eierstokkanker. Het nieuws sloeg in als een bom. Mijn man en ik dachten toen dat het mijn doodvonnis was, maar gelukkig kreeg ik snel te horen dat er een behandeling mogelijk was. Dit was het moment dat we het de kinderen vertelden, toen ik wist dat ik behandeld zou worden en wat dat inhield.

Eind maart startte mijn traject. Dit begon en eindigde met drie sessies chemotherapie en tussendoor kreeg ik een interval debulking operatie, aangevuld met HIPEC. Dat betekent dat ze eerst het kankerweefsel weghalen en daarna de buikholte spoelen met verwarmde chemo.

De behandeling

Tijdens de behandelingen ben ik blijven werken. Als dat online was, logde ik soms in met de naald van de chemo nog in mijn arm. Na de eerste keer chemo voelde ik meteen het positieve effect ervan. Ik heb toen ook een keer mijn gewicht overdreven, zodat de verpleegster mij een hogere dosis zou geven. Door de chemo verloor ik mijn haar en was ik af en toe moe, maar verder ging ik 'fluitend' door de behandelingen heen. De echte klap volgde pas daarna.

Als de behandelingen eenmaal achter de rug zijn, kom je terecht in een onduidelijke fase. Tijdens de behandelingsfase weet je namelijk wat je kan verwachten en wat er ongeveer gaat gebeuren. Daarna blijf je incasseren, maar is dat stukje zekerheid weg. Ik voelde me zwakker, kreeg concentratieproblemen en mijn energiepeil was onvoorspelbaar, alsof ik een kapotte batterij heb. Ik ben daardoor alsnog in de ziektewet beland, mijn contract bij mijn toenmalige werkgever werd niet verlengd.

De effecten van kanker, en de nasleep daarvan, zorgden bij mij voor een deuk in mijn ego en waardigheid. Ik moet nog steeds wennen aan het beeld in de spiegel, want de behandelingen zijn echt een aanslag op je lichaam. Ik ben plots in de overgang beland, mijn huid verouderd, mijn tanden zijn slecht, ga zo maar door. Maar er zijn ook positieve kanten, ik ervaar bijvoorbeeld een diepere bewustzijn en evenwicht. Ik doe daarom mijn best om zowel naar het positieve als het negatieve te kijken, beide kanten zijn belangrijk. Omdat ik met mijn eigen dood ben geconfronteerd, ben ik nog bewuster gaan leven. Ik hou van het leven, van de kleine en de grote dingen.

Erfelijk

De ziekte zet niet alleen mijn leven op z'n kop, ook dat van mijn omgeving. Omdat ik mijn moeder, en andere familieleden, verloren ben aan borstkanker, werd erfelijkheid na de diagnose meteen onderzocht. Een klinisch geneticus bevestigde dat ik de gen mutatie BRCA2 heb, waarschijnlijk geërfd van mijn moeder. Met deze genmutatie is er niet alleen 60 tot 80 procent kans op borstkanker, maar ook 10 tot 20 procent kans op eierstokkanker. Achteraf vind ik het heel stom dat ik me niet eerder heb laten onderzoeken, dan had ik namelijk preventief mijn borsten en eierstokken laten verwijderen.

Mijn zussen zijn er door mijn diagnose ook over na gaan denken zich te laten checken, maar één van hen wil niet weten of ze de genmutatie heeft. Ik vond dit eerst heel lastig om te accepteren, vooral omdat ik er zelf zo'n spijt van had dat ik geen onderzoek had laten doen. Maar ik denk dat het voor haar als een zwaard van Damocles zou voelen als ze zou weten of ze de mutatie heeft.

Voor mijn dochter (12 in de tijd van de diagnose) was het soms lastig om goed om te gaan met mijn ziekte. Zij blijft eerlijk en accepteert wat komt, bijvoorbeeld toen mijn haar door de chemo begon uit te vallen en ik mijn pruik liet zien. Mijn dochter zei: „Het staat je heel goed, maar ik vind het wel heftig om te zien.” Toen ze last kreeg van vermoeidheid, was dat voor mij een teken om een psycholoog te bezoeken met haar, omdat ik weet dat zij een binnenvetter is. Ik hoorde dat mijn dochter in de week voor mijn operatie huilend in bed heeft gelegen. Gelukkig gaat het nu een stuk beter en praten we er met elkaar over, ook met mijn zoon en man. Ik ben super trots op mijn gezin.

Hoe nu verder?

Nu wil ik vooruitkijken en mijn leven een nieuwe richting geven. Doordat ik de erfelijke vorm van eierstokkanker heb, kom ik in aanmerking voor een doelgerichte therapie. Deze therapie bestaat uit het slikken van PARP-remmers. Die voorkomen dat beschadigde tumorcellen zichzelf kunnen repareren, zo gaan de kankercellen dood. Ik slik twee pillen per dag, voor maximaal twee jaar. Ik zeg weleens dat ik letterlijk geld doorslik, die pillen kosten zo'n € 200,- per dag. Mijn overlevingskans wordt hierdoor groter, maar het betekent niet dat ik helemaal genees en de kanker niet meer terugkomt. Ook heb ik mijn borsten preventief laten verwijderen om het extra risico op borstkanker te vermijden.

Terwijl ik realistisch blijf, durf ik te kijken naar de lange termijn, want er is een kans dat ik wel genoeg tijd heb. Mijn droom is om psychologie te studeren, die studie duurt zes jaar. Ik red het misschien niet, maar ik ben vastberaden het te gaan doen. Daarnaast ben ik zelf, op vrijwillige basis, coaching gaan geven aan mensen die met tegenslag te maken krijgen en vastlopen. Ik zet me ook in als ervaringsdeskundige voor lotgenoten en hou blogs bij over mijn eigen ervaring met kanker.

Omdat ik het ook belangrijk vind mooie ervaringen te beleven met mijn gezin, gaan we deze zomer zeven weken naar mijn geboorteland Mexico. Ik ben op mijn 24e naar Nederland gekomen, maar na 24 jaar in Nederland voel ik me zowel Nederlands als Mexicaans. Als de tijd mij is gegund, dans ik met mijn zoon op zijn bruiloft, mits hij wil trouwen natuurlijk. Ik blijf zeggen: levenskracht zit in ons allen, juist in tijden van tegenslag. Omarm het leven, geniet ervan. Hoe lang of kort je ook hebt, je kunt blijven genieten."

Voor meer informatie over gynaecologische kanker, kijk op: olijf.nl

Bron: Telegraaf.nl, <https://www.telegraaf.nl/vrouw/239223724/alba-47-heeft-eierstokkanker-stom-dat-ik-me-niet-eerder-heb-laten-onderzoeken>